

Leven in verwachting

W.A.E. Brink-Blijdorp

Nicolien is nu ergens in de twintig, maar ze weet nog goed hoe ze als dertienjarige eens aan haar moeder vroeg, wat nou haar allergrootste wens was. Ze vroeg het wat lacherig; haar moeder zei dus laconiek: "Dat je even aan de kant gaat, dan kan ik bij de koelkast."

"Nee, serieus," protesteerde Nicolien.

Haar moeder keek haar even aan en zag dat ze het meende. Ze dacht een momentje na en zei toen: "Dat we allemaal gezond mogen blijven, m'n kind."

Maar Nicolien was daarmee niet tevreden. "Ik bedoel, nog meer, echt uw aller-, allergrootste wens. Iets voor de hele wereld."

Maar gek, die moeder kon er niet op komen wat ze bedoelde. Of durfde ze het niet te zeggen? Dat weet Nicolien nog steeds niet. Want voor haar was het in die tijd zo vanzelfsprekend: als leven voor God de belangrijkste reden voor je bestaan was, dan was de wederkomst van Christus het mooiste wat je kon gebeuren. Met het intense verlangen van de puber kon zij door het zolderraampje naar de wolken staren. Als het vandaag eens zou gebeuren?

Inmiddels is Nicolien ergens in de twintig en verpleegster op de intensive care. Ze heeft een druk en vrolijk leven, draait mee in de evangelisatieclub en heeft massa's vrienden met wie ze serieuze gesprekken kan hebben. Ze leeft best wel dicht bij de HERE, vindt ze zelf. Ze kan intens dankbaar zijn voor haar rijke bestaan. En toch vraagt ze zich wel eens af waar dat oude, prille verlangen gebleven is. Soms gaan er weken voorbij dat ze helemaal niet bidt om de komst van de HERE. Is ze teveel opgeslokt door het hier en nu?

Herkenning

Ik denk dat velen zich in de figuur van Nicolien herkennen. We zijn druk met werken in de gemeente en echt niet te beroerd om een hand uit te steken voor allerlei organisaties. Maar soms is het net of er een dimensie mist. Een dimensie die we vroeger misschien wel gekend hebben, toen ons geloof nog fris was. We voelen ons daar niet altijd lekker bij. Maar wat doen we eraan? We kunnen natuurlijk de schuld op de preken schuiven, maar dat lijkt me niet erg eerlijk.

Laten we eens kijken welke dimensie er nu precies mist. Is het alleen dat we niet genoeg met die adventsgedachte leven? Missen we dikwijls niet nog meer? En hangen die dingen niet met elkaar samen?

Ik geloof zeker dat een belangrijke oorzaak is dat we teveel vastzitten aan het leven hier en nu. Vooral als je een zekere volwassenheid bereikt hebt, zoals Nicolien, dan kun je je ook in geloofszaken heerlijk evenwichtig voelen. We hebben geleerd onszelf wat te relativiseren en van een foutje zijn we niet meer zo ondersteboven. Maar van onze zonden dus al evenmin ... Met het gevolg dat we gemakkelijk accepteren dat we daar voorlopig nog mee moeten leven. Het zuchten van verlangen om van onze zonden bevrijd te worden, schiet er nog wel eens bij in.

Verlangen naar...?

Maar ook als we onszelf nog helemaal niet zo evenwichtig voelen, integendeel, regelmatig met onszelf overhoop liggen, dan nog zit het vaak niet beter met dat verlangen naar Christus' komst. Juist omdat je vaak zo hopeloos tekort schiet, kun je je alleen maar schuldig voelen als je aan zijn verschijnen op de wolken denkt. Wat zou je graag verlost worden van je verlegenheid, van je nachtmerries of van je huwelijksproblemen. Maar je voelt zelf wel: daar gaat het niet om. Want je hoort zeker niet naar Hem te verlangen om van eigen sores af te komen.

Waar hoor je nu eigenlijk naar te verlangen? Inderdaad, niet naar een feest voor jezelf, een eeuwig luilekkerland of zo. Het zal immers een feest zijn waarbij de HERE God centraal staat. Eindelijk staat Hij dan centraal. Want dat is toch ten diepste het kwaad en de droefheid van ons leven hier, dat zelfs ons dienen van Hem nog zo ikgericht kan zijn. We hebben een goed gesprek op vereniging, en tot in bed toe zijn we tevreden over de manier waarop wij het allemaal onder woorden brachten (terwijl het over de Allerhoogste ging).

In een heel drukke week zijn we ook nog aan het klussen geweest bij een bejaarde zuster en dat hebben we zonder mopperen gedaan, we hebben er zelfs de HERE kracht voor gevraagd, maar haar loftuigen vergaten we aan Hem door te geven. Als je daar goed over nadenkt, kun je er wel eens triest van worden. Want wat zou het mooi zijn als je echt volledig aan Hem was toegewijd. Hij, de Drieënige, Hij is immers zo goed en groot, zijn liefde is zo overweldigend. Wat

2 zou het een feest zijn als je Hem zonder bijgedachten met je hele wezen kon loven en liefhebben!

Nee, hier verlangen we niet naar, omdat we dan eindelijk van die nare schuldgevoelens af zijn. Want dat draait weer om onszelf. Het gaat om de pure lofzegging voor Hem en Hem alleen. Dat zal het feest van straks zijn. Alleen als ik daarnaar verlang, sta ik in de juiste houding voor het feest.

Oefenen

Dus vind ik een regel: waarschijnlijk zal mijn verlangen naar Christus' komst groeien, als ik nu al lofprijzen belangrijk vind. En nog een regel: waarschijnlijk zal mijn verlangen groeien, als ik me nu al oefen in wezenlijk berouw hebben. Want inderdaad: al die dingen hangen met elkaar samen. En als je werkt aan het ene, dan groeit het andere mee.

Bewust gebruik ik het woord: oefenen. Dat betekent dus, met kleine stapjes volhardend vooruit gaan. Verwacht niet dat je geloof en vertrouwen, je berouw en je verwachting in een dag als een hoge vlam zullen opschieten. Soms hoop je op een toverwoord waardoor dat ineens allemaal lukt en misschien verwacht je wel dat de kerstpreek je dat toverwoord levert.

Nee, loven moet je oefenen. Neem je niet voor om morgen de hele dag op hoog niveau door te brengen. Je weet zelf wel dat je dat niet aan de HERE hoeft te vragen. Een dergelijk gebed om volmaaktheid komt vaak meer voort uit een behoefte om nou eens een prestatie voor God te leveren, waaraan Hij kan zien dat je het serieus meent. Dit soort ongeduld is bepaald geen heilig ongeduld.

Bid liever of de HERE je morgen er een paar keer aan wil herinneren dat je zo graag wilt verlangen, wilt lofzeggen. Want dat gebed verhoort Hij zeker. En bedenk dan kleine stapjes voor jezelf.

Vragen die opkomen

Verlangen oefenen, hoe doe je dat? Normaal gesproken hoef je je niet echt te oefenen in het verlangen naar een bruiloft, zeker niet als het die van jezelf is. Elk onderdeelje van het feest dat je voorbereidt, maakt dat je tegen elkaar zegt: Was het maar zover!

Dat betekent dat we ons verlangen naar de komende Bruiloft ook sterker kunnen maken door er in gedachten veel mee bezig te zijn. Stel je het maar vaak voor: hoe zou je schrikken als die donderende bazuin klonk! Het ongelooflijke besef: het gebeurt echt, nu! Angst, zou je dat voelen? Of zou dat meteen van je afgenomen worden? Zou je je kind op de arm kunnen nemen om Hem tegemoet te lopen, of zou de wereld om je heen al een kolkende vuurmassa zijn, waaruit je omhooggetrokken wordt? Hoe zou dat voelen: te veranderen in een punt des tijds?

En HERE, hoe zal ik U zien? Zal ik dan echt blij zijn of alleen maar verschrikken voor uw Majesteit? En het oordeel? Op de lagere school zei de meester dat je dan achter Jezus weg kon kruipen. Hoe stel ik mij dat nu voor? Ben ik er bang voor dat mijn zonden openbaar worden? Schaam ik mij dan voor de anderen of voor de HERE zelf?

En dan, de broeders uit China, die openlijk gelijk zullen krijgen voor het forum van de hele wereld! Echt iets om je nu al op te verheugen! En trouwens, onze kerken hier in Nederland hoe zou de HERE over onze gemeente spreken in het oordeel? Maar nog het allerbelangrijkste: dan zal de HERE gelijk krijgen voor de ogen van de hele wereld! Kan ik me daar nu al op verheugen? En bedenk: wij zullen meoordelen over de wereld (1 Korinte 6:2). Zou ik het dan echt met de HERE eens zijn? Ja natuurlijk, want dan ben ik zonder zonde, maar moet ik dan nu ook niet meer proberen om door zijn ogen te kijken naar alle zonde om mij heen? Eerlijk gezegd maak ik Hem nu wel eens verwijten over al diegenen die naar de hel zullen gaan. Kan ik dan straks wel meoordelen?

Het nieuwe Jeruzalem

Wat een vragen om mee bezig te zijn! En dan heb ik het nog niet eens gehad over het grote feest daarna: een eeuwigheid in het nieuwe Jeruzalem. Daarover heeft de HERE ons nu al wat verteld: Openbaring 21 en 22, en trouwens ook veel profetieën uit het Oude Testament. Bij voorbeeld: Jesaja 11 over het vrederijk, Jesaja 65:17-25 over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, Ezechiël 47 over de tempelbeek, die zo sterk lijkt op de rivier van het water des levens. Er zal mogelijk beeldspraak in die profetieën zitten, maar ze staan niet voor niets in de Bijbel: ze willen ons denken over die nieuwe wereld sturen in de goede richting.

Laten we dan maar niet bang zijn te mijmeren over die vierkante stad. Het zal je besef doen groeien dat ons nog heel wat verrassingen te wachten staan. En als je op een grauwe decembermiddag de kale takken ziet zwiepen in de stormwind, probeer het dan maar voor je te zien: die bomen langs de rivier, met hun vrucht het hele jaar door, hun bladeren tot genezing van de volkeren hoe zullen ze zachtjes ritselen in de wind, hoe zal het licht erover strelen. Nee, niet het licht van de zon, want die zal niet meer nodig zijn, het licht dat uitgaat van Gods troon. Een warme gloed, stel ik me zo voor, niet iets

om je ogen voor dicht te knijpen, maar een gouden glans van dansend licht. En bedenk, dan ben je ook niet meer bijziend. Wat zul je dan intens, vanuit je tenen, lofzingen! Wat zul je dan eindelijk woorden hebben om tegen de anderen te zeggen hoeveel je van Hem houdt.

Gemaakt om te loven

Als je verlangen nu sterker wordt, merk je ook dat je vandaag al wilt beginnen met dat lofzingen. Maar het omgekeerde gaat ook op: wie vandaag de lofzang gaat oefenen, zal merken dat zijn verlangen ook sterker wordt.

Ook loven kun je oefenen. Dat gaat om psalmen zingen onder de vaat, denken we dan. Inderdaad, dat ook. Leert u nog wel eens een psalm uit uw hoofd? Of een tekst, die je trof en die je nu niet meer kwijt wilt? En hebt u Zondag 1 nog paraat? Allemaal mogelijkheden om lofzeggen te oefenen, hardop of in jezelf.

Maar je kunt ook loven met je ogen: kijk maar eens goed om je heen en benoem wat je mooi gemaakt vindt (al is het maar de manier waarop lantarenlicht glimt in een plas op straat). Je kunt loven met je oren: luister met allebei je oren open naar de geluiden hoor je iets wat de HERE ook mooi zou vinden? Benoem het in gedachten voor Hem.

En misschien zeg je het dan ook wel eens hardop tegen de kinderen of tegen je broeders op de kerkeraad: "Mooi gemaakt, hè?" Want daar moeten we heen: de lofzegging met zijn allen. Want pas samen met alle heiligen zullen we in staat zijn te vatten hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is van de liefde van Christus. Elke opmerking, hoe eenvoudig ook, over de kracht van zijn genade kan lofzegging oproepen. En dan begint ons leven hier al tot zijn recht te komen.

Want voor loven zijn we uiteindelijk gemaakt!

Gesprekspunten:

1. Moet je met fantaseren over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde niet heel voorzichtig zijn, om te voorkomen dat je gaat spotten?
2. Moet je met fantaseren over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde niet heel voorzichtig zijn, om te voorkomen dat je wegvlucht uit je leven hier en nu?
3. Het artikel noemt een aantal manieren om jezelf in lofzeggen te oefenen. Zijn die wel reëel? Zijn er betere te verzinnen? Of is dat lofzeggen niet nodig naast alle gebeden die we al doen?
4. Zou je ook in het kader van de voorbereiding op het avondmaal meer aandacht moeten besteden aan adventsverlangen en lofzegging?
5. Kun je je ook oefenen in wezenlijk berouw hebben? Zo nee, waarom niet? Zo ja, hoe dan?
6. Vind je het nodig om in het gezin elke dag om de wederkomst te bidden, of wordt het dan sleur? Als je het doet, hoe formuleer je dat gebed dan?
7. "Juist als ik op vakantie ben, verlang ik het meest naar de wederkomst. Want juist als ik zie hoe mooi alles is, heb ik het meest verdriet over mijn eigen onvolmaaktheid." Mee eens?